

bejdsaftaler, der bygger på centerkontrakter, på konkrete kontraktlige aftaler mellem den offentlige forskning og den private forskning om at øge aktiviteten og samspillet.

Det er det samme, når det drejer sig om det THOR-projekt, som hr. Bruno Jerup var inde på. Hvad er det for noget? THOR-projektet er et middel til at sikre, at vi får plejet talentmassen blandt yngre forskere, unge, der er på vej ind i dansk forskning, og givet dem troen tilbage på, at forskningen har en stor betydning for vores muligheder for som samfund at skabe ny viden, der grundlæggende kan forandre de vilkår, der er, både i måden, hvorpå der bliver produceret på, og de i produkter, der kommer frem til markedet med deres indhold af teknologi og teknologisk fornyelse. THOR-projektet er midlet til at sikre et tæt samspil mellem dynamiske og dygtige unge forskningsmiljøer, der er spirende, men som ikke har økonomisk kraft nok til også selv at kunne øge samspillet med deres omverden og med den private sektor. Derfor vil vi arbejde videre med THOR-projektet, også i forbindelse med forberedelserne til det kommende års finanslov.

Det er en nødvendighed, at vi får vendt den negative udvikling, der har været i de unges søgning til naturvidenskab og teknik. Det er en nødvendighed, at vi får øget unges engagement, ikke blot når de står og skal vælge endeligt, hvilke fag de skal afslutte deres uddannelsesforløb med, men hele vejen igennem vores uddannelsesforløb. Derfor har vi også fra regeringens side, da vi gennemførte en ny folkeskolereform, lagt afgørende vægt på, at folkeskolen fik fastholdt børns og unges helt naturlige nysgerrighed og interesse for naturvidenskabelige og tekniske fænomener, og derfor har vi indført faget Natur og Teknik fra første klasse. Den nysgerrighed og den interesse skal fastholdes hele vejen op igennem uddannelsesforløbet til den dag, hvor de står og skal vælge deres fag. Igennem sådan en sammenhæng mellem forskningspolitik og uddannelsespolitik er regeringen helt klar over, at her har Folketinget og regeringen et stort ansvar.

Flere har været inde på en vigtig balance mellem basisbevillinger og programbevillinger. Jeg er enig i, at det er vigtigt, at der er frie midler i dansk forskning. Uden frie midler ville vi ikke have garanti for, at vi også kunne få store nye erkendelser, stor ny viden, der kan give de store innovationer luft under vingerne. Så det er vigtigt, at der er en balance mellem basis- og pro-

grambevillinger, det er vigtigt, at universitetsforskningen og sektorforskningen gennem deres basisbevillinger har et beredskab, der sikrer en langsigtet videnopbygning, og som også giver inspiration til at bruge deres basisbevillinger til at anlægge en egen prioritering, der bygger op, hvor man har sine styrkepunkter i en international forskningsverden, dér, hvor man selv er i front. Det er vigtigt, at der her er et eget ansvar for dansk forskning til at sikre den prioritering.

I dag er, kan man en gang imellem få indtryk af, programbevillingerne helt dominerende. Jeg skal sige fra den nyeste forskningsstatistik, at basisbevillingerne i dag udgør 59,4 pct. af de samlede offentlige bevillinger til forskning, og ud af de 40,6 pct., der går gennem programbevillinger, skal man være opmærksom på, at programbevillinger ikke nødvendigvis er ensbetydende med, at der ikke er grundforskning. Det er en meget stor del af programbevillingerne, der er direkte rettet mod en styrkelse af grundforskningsmiljøerne.

Netop fordi forskningsmiljøerne selv er kommet og har sagt til regeringen, til Forskningsministeriet eller til andre ministerier, at her har brug for, at der lægges ekstra penge, for her har Danmark noget, der er i international klasse, og her kan vi ikke acceptere, at pengene alene smøres ud i samme tynde lag over hele skiven, skal vi have et tostrengt forskningsfinansierings-system. Det er en klar nødvendighed for at sikre nyskabelsen i forskningen og også for at sikre, at vi har et bevillingssystem, der lægger ekstra penge dér, hvor Danmark har en international rolle at spille, fordi vi er et internationalt førerfelt.

Den nationale strategi er netop redskabet til at sikre, at vi fortsat kan være i en åben dialog om, hvordan Danmarks prioritering skal være. At der i dag sker prioriteringer, er ikke nogen overraskelse for Folketingets 179 medlemmer. Det gennemfører vi hvert eneste år i december måned, når vi trykker på henholdsvis de grønne, de røde og de gule knapper her i Folketsalen. Her lægger vi igennem vores finanslov fast, hvordan prioriteringen af pengene skal være. Jeg vil gerne bidrage til som ansvarlig minister for forskningen, at det grundlag, hvorpå Folketinget trykker på de knapper, bliver bedre, men det kan de 179 medlemmer her i Folketinget ikke skabe alene.

Vi skal have et bedre grundlag for at træffe de rigtige, de kvalitative beslutninger for dansk forskning. Derfor skal vi have en strategi, der